

Arrest

nr. 265 668 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAHAYE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S. (..)

voornaam : C. (..)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Sang Dhasian

nationaliteit : India

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/02/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/09/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1 °, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"IV. UITEENZETTING VAN HET ENIGE MIDDEL

Schending van :

- *het absoluut verbod aan onmenselijke en vernederende behandeling, gegarandeerd door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese-Unie;*
- *het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest;*
- *van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- *het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;*

• Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest verbieden

Artikel 13 EVRM :

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verslag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Artikel 47 Handvest:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 74/13 VW luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

« la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

- **Onderdelen van het middel**

Eerst onderdeel: De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikel 74/13 VW, artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij en de bestreden beslissing daaromtrent helemaal niet is gemotiveerd.

Nochtans had verwerende partij met deze gezondheidstoestand moeten rekening houden. Zij was op de hoogte van het feit dat verzoeker op medisch vlak in een moeilijke situatie verkeert, daar hij in het kader van zijn asielaanvraag zich daaromtrent heeft geuit, daar hij een “9ter-aanvraag” had ingediend en ook een verzoekschrift hieromtrent ingediend bij de RvV.

De analyse die gevoerd zou zijn in het kader van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 is niet voldoende om aan te tonen dat er bij de aanneming van een bevel om het grondgebied te verlaten voldoende rekening is gehouden met verzoekers medische situatie. Het onderwerp van de twee procedures in kwestie is inderdaad verschillend, aangezien de 9ter-procedure heeft als doel het verlenen van een verblijfsrecht, terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten bestaat in het verwijderen van de persoon die het onderwerp maakt van de beslissing.

Tweede onderdeel: De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht en de zorgvuldigheids- en hoorplichten, omdat verzoekende partij niet in de

mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Mocht verzoeker effectief gehoord worden had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere :

- het feit dat hij in een moeilijke situatie verkeert op medisch vlak (stuk 3); dat hij zware mobiliteit en geheugenproblemen heeft (de linkerzijde van zijn lichaam is verlamd); dat hij niet lang stil kan zitten en kan ook moeilijk rechtzitten of wandelen, en de linkerarm kan hij niet meer gebruiken: deze elementen zijn zeker van belang want die beïnvloeden de onderdelen van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit specifieke geval had de termijn om het grondgebied te verlaten moeten worden verlengd (om bijvoorbeeld verzoeker zijn reis te kunnen voorbereiden) en hadden regelingen moeten worden getroffen om de terugkeer van betrokkene te waarborgen in omstandigheden die passen bij zijn gezondheidstoestand (bijvoorbeeld zeker maken dat hij gerust zou zijn tijdens de vlieg want hij kan niet lang stilzitten). De gevolgen van een terugkeer naar India voor de toestand van de betrokkene hadden ook moeten worden geanalyseerd, waarbij onder meer had moeten worden nagegaan of hij ter plaatse toegang zou hebben tot de nodige adequate gezondheidszorgen. Er had dus kunnen worden vastgesteld dat betrokkene geen toegang zou hebben tot dergelijke zorgen, als hij naar India terugkeert (zie derde onderdeel);
- het feit dat er een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent verzoekers 9ter-aanvraag hangend was op het moment dat de bestreden beslissing aangenomen werd, en dat als gevolg heeft voor verwerende partij dat zij moet aantonen dat zij ermee rekening heeft gehouden voor een volledige analyse van de situatie van betrokkene;
- het feit dat hij hier wenst te blijven;

Aangezien artikel 74/13 VW zijn deze (medische en procedurele) elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Derde onderdeel: artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest, en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg zal hebben dat verzoekers medische opvolging zal worden stopgezet en dat hij in een onmenselijke en vernederende situatie zal belanden.

Over de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorgen in India is er geen motivering in de bestreden beslissing. Nochtans heeft verzoeker onder andere omstandig uiteengezet (in zijn aanvraag 9ter en het verzoekschrift daaromtrent ingediend bij de RvV; stuk 3) :

- dat in het algemeen, het gezondheidszorgsysteem in India is ondermaats uitgerust en er is een tekort aan gezondheidswerkers;
- dat de nodige zorgen in privéziekenhuizen kunnen eventueel worden verleend, maar tegen een exorbitante kostprijs dat verzoeker niet kan betalen;
- dat meer dan 50% van Indianen geen toegang krijgen tot basisgeneesmiddelen;

De gezondheidstoestand van verzoeker en de situatie in India zijn van fundamenteel belang om te oordelen als hij wel of niet toegang zou krijgen tot de noodzakelijke medische zorgen in zijn land van herkomst. Alhoewel dit meerdere keren benadrukt werd is er geen melding ervan gemaakt in de motivering van de bestreden beslissing.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3 en 13 EVRM en 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht, de rechten van verdediging en het beginsel audi alteram partem.

Hij betoogt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met zijn gezondheidssituatie. Hij zou een aanvraag 9ter hebben ingediend een verzoekschrift daaromtrent bij de RvV. Indien hij gehoord was geweest, had hij melding kunnen maken van zijn moeilijke situatie op medisch vlak, zijn hangende 9ter procedure en zijn wens om hier te blijven. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat zijn medische behandeling zal worden stopgezet. Omtrent de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid zou niet zijn gemotiveerd in de beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. 4 Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Er werd verwezen naar het beroep dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de vluchtelingenstatus werd verworpen op 2 september 2019. Het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. "Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV– 14.428)

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd de bestreden beslissing niet genomen zonder een voorafgaand onderzoek van de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt maakt duidelijk dat de gezondheidstoestand in rekening werd gebracht. Er werd gemotiveerd dat verzoeker geen bewijzen of medische attesten heeft aangebracht die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen.

Daarnaast betwist verzoeker niet dat hij geen minderjarige kinderen of familieleden heeft in België. Luidens vaste rechtspraak van het HJEU leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoeker elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Hij dient aan te tonen dat hij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker beperkt zich in casu tot het verwijzen naar de ingediende aanvraag 9ter, het annulatieberoep hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zijn wens om in België te verblijven. Die elementen waren echter allemaal ter kennis van de verwerende partij op het moment dat de beslissing werd genomen. Zoals reeds supra uiteengezet blijkt dat met de medische elementen rekening gehouden werd vooraleer de afgifte van de bijlage 13quinquies plaatsvond. Bovendien werd reeds geoordeeld omtrent de medische regularisatieaanvraag en werd door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat er geen contra-medicatie is om te reizen en dat de nodige behandeling kan worden verdergezet in het herkomstland. Verzoeker toont dan ook niet aan waarom de verwerende partij in het

kader van een bijlage 13quinquies had moeten motiveren omtrent een stopzetting van behandeling, nu die zich niet zal voordoen. Verzoeker gaat er daarbij aan voorbij dat het indienen van een annulatieberoep tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en de afgifte van een bevel niet in de weg staat.

Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Bovendien werd de bestreden beslissing genomen nadat de aanvraag 9ter werd behandeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende: “De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.” Een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht, de rechten van verdediging en het beginsel audi alteram partem wordt niet aangetoond. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Verzoekende partij voert ondermeer de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Zij wijst erop dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend en dat zij tegen de negatieve beslissing ter zake een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft de verwerende partij op 12 december 2019 voor het treffen van de bestreden beslissing de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw genomen en als volgt overwogen:

“Evaluatie artikel 74/13

(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

°Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

°Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleven te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

°Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart geheugenproblemen te hebben en last te hebben van een verlamming aan de linkerzijde van zijn lichaam. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing vormen om te reizen. (eigen onderlijning).

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.5. Uit nazicht blijkt inderdaad dat verzoekende partij op 28 november 2016 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 5 februari 2018 werd deze aanvraag ongegrond bevonden door de verwerende partij omdat de arts-adviseur op 29 januari 2018 vastgesteld had dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij haar toelaat te reizen en dat de benodigde medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Verzoekende partij heeft hiertegen beroep aangetekend bij de Raad, gekend onder rolnummer 218 088. Bij arrest nr. 255 577

van 4 juni 2021 heeft de Raad de ongegrondheidsbeslissing vernietigd. De nietigverklaring heeft als gevolg dat de ongegrondheidsbeslissing van 5 februari 2018 geacht moet worden nooit te hebben bestaan en dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw moet worden beoordeeld door de verwerende partij.

Nu verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk een medische problematiek had aangehaald die volgens verzoekende partij haar verhindert terug te keren naar het herkomstland, zij dit ondersteund heeft met medische stukken, en de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de nietigverklaring van de beslissing van 5 februari 2018, nog steeds hangende is en opnieuw beoordeeld moet worden door de verwerende partij, kan verwerende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat *“Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing vormen om te reizen.”* Er blijkt in casu niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekende partij, dit terwijl zij door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet daartoe wel gehouden is.

2.6. In de nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat zij op de hoogte was van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maar stelt zij dat er reeds werd geoordeeld over deze aanvraag voor het treffen van de bestreden beslissing en dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat er geen contra-indicatie is om te reizen en de nodige behandeling kan verdergezet worden in het herkomstland.

2.7. Evenwel – zoals uit de bespreking hoger is gebleken – kan verwerende partij, gelet op de tussengekomen nietigverklaring - niet meer verwijzen naar de beslissing van 5 februari 2018 om tot het besluit te komen dat voor het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

2.8. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Er bestaat derhalve geen noodzaak om in te gaan op de overige middelonderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER